

Z OBSAHU:

**WABI DANĚK & ĎÁBLOVO STÁDO • LENKA DUSILOVÁ • PAVEL ŠPORCL
OLYMPIC • ZRNÍ • POLETÍME? • ŠKWOR • KAREL KRYL • JIŘÍ ŠLITR
BARBORA HRZÁNOVÁ • JIŘÍ VODIČKA • TOMÁŠ NETOPI**

WABI & ĎÁBLOVO STÁDO PŘÍBĚHY PÍSNÍ

Po dvou letech jsou tu Wabi Daněk a Ďáblovo stádo s novou deskou. Některé písně alba známe, ale jejich podání nás stejně přiková k židli, jiné pro nás budou obrovským objevem. Zavádějí nás na Britské ostrovy, do Irska, do Ameriky, ale třeba i do Ruska. Nádherné aranže, prvotřídní zpěv a vynikající výkony muzikantů jsou samozřejmostí. Písničkářský bard je v plné formě a hosté – Radůza a Jaromír Nohavica – ho skvěle doplňují.

Velký křest desky, která se přiznává jmenuje Příběhy písní, se odehrává 13. listopadu v pražském Švandově divadle. Přijďte si poslechnout jedinečnou muzikantskou sestavu, vedle Wabiho a dalších zpívajících protagonistů bubeníka Davida Landštofa, kytaristu Josefa Štěpánka, baskytaristu Jana Lstibůrka, „hammondistu“ Jana Kořínka, decháře Bedřicha Šmardu, trombónistu Štěpána Janouška a vokální soubor Skety! Rozhodně nebudete litovat!

O novém albu si povídáme s Wabim Daněkem.

Název alba je dvojsmyslný, a asi oba smysly platí: každá z těch písníček má svůj příběh a příběh má i každá vaše nahrávka; myslel jste to takhle?

Nápad s názvem vznikl v hlavách Michala Bystrova a Davida Landštofa. Chtěli tu desku pojmout tak, že bude vycházet z knihy Michala Bystrova Příběhy písní. Ty knihy jsou dneska vlastně už dvě. No a ten dvojsmysl, o kterém jste mluvil, je samozřejmě pravdivý. To platí o všech.

Když se ohlédnete do své bohaté písňové historie, které z vašich písní mají nejzajímavější příběhy?

Třeba Bílá vrána. To je píseň s příběhem. Nebo i Fotky. A na nové desce – to je jeden příběh vedle druhého. Většinou jsou sice jednoduché, vždyť to jsou hospodské písně, každopádně ale mají náboj a lidskost. ►

► **Jak moc vycházíte při tvorbě vlastních písní ze svých životních příběhů?**

Kdybych měl zažít všechno, o čem píšu ve svých písničkách, tak už jsem třikrát mrtvý. Používám proto i zkušenosti přátel, to, co jsem si přečetl, co jsem viděl a slyšel. No a pak to nechám projít cedníkem, když se ptám: mohlo by se to stát i mně? Ve chvíli, kdy si řeknu, že ano, tak už můžu písničku psát a můžu ji i zpívat. Protože se do ní dokážu vžít.

Stává se vám někdy, že si u nějaké své písně řeknete: jéje, tohle bych dneska napsal jinak?

To se mi může stát třeba už týden poté, co písničku napíšu. Většinou to celé není primárně o tématu, ale o formulacích, stylu veršů, možná i o napojení na melodiku a na rytmiku. Jde prostě o tvář každé písně. V zásadě si s tím ale krásky nedělám; v okamžiku, kdy jsem tu věc napsal, jsem ji viděl právě takhle. A že se člověk mění? Za to přece písničky nemůžu.

Desku Příběhy písní jste natáčeli v hospodě v Ratajích nad Sázavou. Točí se v hospodě líp než ve studiu?

Točí se líp, ale ne pohodlněji. Ty písničky jsme v zásadě natáčeli do pásu v kuse. Sice do stop, moderní techniku jsme samozřejmě neodhodili, ale vlastně jako za časů W. C. Handyho nebo Louise Armstronga. Kapela si prostě sedla nebo stoupla do studia, a nasmrkala to tam!

Tenhle způsob natáčení je dnes hodně populární!

Bezpochyby. My to navíc máme znásobené tím, že když už točíme, tak na tom místě žijeme. Celé ty tři, čtyři dny. Říkám tomu skautský tábor. A pro mě jsou to mimochodem taky omlazovací lázně. Důležité je, že po celou dobu kapela myslí jenom na tu desku. Na ty písničky. Všichni jsme maximálně koncentrovaní, tedy až na výjimky, kdy jde kolem hezká holka a člověk, třeba David Landšoft,

se chce jít koupat. Nejdeme se koupat, ale výsledek se pak dostaví. Sice s drobnými chybami a nedokonalostmi, ale tím se dostavují další emoce. Každá deska je samozřejmě i o rozumu, matematice a mozku, ale to podstatné, co z toho vyplyne, jsou právě emoce. Na to se dá jít různými způsoby, ale ten náš nám přišel nejlepší.

Hosté, které na desce máte, tedy Radůza a Jarek Nohavica, si svoje písničky mohli vybrat?

Ne, vybrat jsme je nenechali... i když vlastně trochu ano. Třeba písničku Tam se dostavují další emoce. Každá deska je samozřejmě i o rozumu, matematice a mozku, ale to podstatné, co z toho vyplyne, jsou právě emoce. Na to se dá jít různými způsoby, ale ten náš nám přišel nejlepší.

A Jarek Nohavica?

Jarek má na desce písničku Partyzán. Tenhle text vznikl už dřív, v době jugoslávské krize. Je to píseň obrovsky silná, a ještě nikdy na žádné z jeho desek nevyšla. Bylo tedy nasnadě, že by mohla být na našem albu. Protože je to taky píseň s příběhem.

Jak často se s Jarkem Nohavicou vidíte?

Občas. Teď jsem se s ním snad rok neviděl, ale víme o sobě. Nevím, jestli to může mužskej o mužským říct, ale máme se rádi. A jeden druhého si vážíme. Jarek na naši desku vplul zcela přirozeně.

Vedle vážných písní, jako jsou už zmíněné Shenandoah nebo Partyzán, jsou na albu i písničky veselé. Třeba krásný Opilý Skot.

Tahle písnička má prostý příběh. Ještě před natáčením jsem hledal způsob, jak přistoupit k baladě Loch Lomond, ono totiž dělat něco po Matuškově je vždycky o zuby. Při tom hledání jsem objevil irskou písničku o opilém Skotovi. Navíc na YouTube běžel i text, sice anglicky, ale napsaný, takže jsem mu rozuměl. Říkal

jsem si: tuhle písničku by byla škoda neudělat! Pak už jsme měli písně na desku vybrané a měli jsme zkoušet, jako obvykle ve Vinařských závodech. Ale kluci ještě neměli postavenou aparaturu. Tak jsem šel do hospody a za hodinu jsem tam napsal k Opilému Skotovi český text.

Písničku zpíváte sám bez kapely proto, že už nebyl čas ji nazkoušet?

David Landšoft říká, že jsem kapelu nechtěl, protože jsem si přál tuhle píseň zazpívat sám. No, možná trochu ano, ale ona je i v originále bez kapely. Zase: je to taková hospodská odrhovačka. Na tom YouTube ji chlapík zpívá v hospodě a lidi kolem na něj reagují, obzvlášť v refrénu, který znají. Toho jsem chtěl taky dosáhnout. Nebo aspoň něčeho podobného. Proto jsem vylezl na louku a chtěl ji nahrát tam. Ale to nevyšlo, zpíval jsem to mizerně, zvrzal jsem text a pletlo se nám do toho ptactvo. Takže jsem pak zaběhl v Hradci do studia k Pétovi Vyšehradovi a píseň natíkrát nahulákal do pásu tam. Vyšehrad ji pak poslal Petrovi Kalábovi, který s námi Příběhy písní dělal, ten nakonec stejně přimíchal ptáčky a na desku ji zařadil. Moc jsem ji totiž na albu chtěl mít.

Máte rád Skotsko?

Obecně mám rád Británii, taky mám docela slušně nastudované její dějiny. Mám rád britský humor. Navíc jsme všichni vyrostli na britském rocku! Jaký může mít člověk vztah k Velké Británii, když tam vyrostli Beatles, že jo!

A v těch písničkách, ať už skotských, anglických a třeba i irských ty dějiny jsou pořád. Především takové ty malé, lidské!

Přesně tak. Co se už nevešlo do těch velkých, oficiálních, to mají Britové v písničkách. Takové ty drobnůstky, které v těch dějinách nejsou. Koneckonců – říká se, že Irové jsou Češi, kteří nebyli líní jít dále na západ!

Nedávno jste měl hezké jubileum s Rosou na kolejkách...

Na jaře tomu bylo čtyřicet let, co jsem ji napsal. A letos je tomu třicet let, co poprvé vyšla na desce. Jen tak pro zajímavost jsem nedávno počítal. Rosu jsem hrál asi pět tisíckrát jenom na koncertech. A stejně tolikrát ještě mimo. Když jsem si to číslo vynásobil dvěma minutami dvaceti vteřinami, vyšlo mi, že jsem celkově Rosu na kolejkách hrál patnáct nebo šestnáct dní v kuse. Bez přestávek.

A pořad vás baví?

Baví. Dobrá písnička se dá zpívat pořád. I když je pravda, že když po mě někde chtějí Hejkala, což je halekačka, tak dělám brikule. Nebo kdybych vymyslel Senkýřku, ať mi to Jarda Hypochondr promine, taky bych se ji po nějakém tom roce zdráhal znovu zpívat. Ale Rosa drží. Je pořád pěkná.

Které další písničky po vás publikum nejčastěji chce, případně rádia nejčastěji hrají?

Takové ty zlaté standardy většinou z mojí první desky Rosa na kolejkách. Občas mi chodí výpisy, jak se kde moje písně hrají. Docela mě překvapilo, že na druhém místě není Outsider Waltz, ale písnička Nevadí. Nejžádanější jsou tedy písničky z tohoto alba, protože je lidi mají nejvíc napslouchané. A na koncertech se vlastně ani lidí neptám. Hraju, co mi slina na jazyk přinese.

Jak vidíte budoucnost trampské písničky u nás? Vy nebo třeba další ikona, Tony Linhart, jste na vrcholu; vidíte nějaké své kvalitní pokračovatele?

Za prvé: my s Tonym už nejsme na vrcholu. Ne, že bychom jeli z kopce, ale malinko kulháme. A za druhé: jak se rozhlížím kolem sebe, vidím, že trampská písnička nezmizí. Je to specifický český fenomén a na festivalech, třeba na Portě, vidím spoustu mladých kapel, které se s ní skvěle vyrovnávají. Hraju ji po svém, občas sáhnou ke starým kouskům, prostě pořád to jede. Nedávno jsem měl fantastický zážitek. V jedné pražské kavárně jsem natrefil na plný sál střizlivých mladých lidí, kteří hráli na kytaru a zpívali trampské písničky. Ty staré i svoje nové. A já jsem najednou věděl, že to prostě nemůže skončit.

Wabi Daněk a kapela Ďáblovo stádo

Supraphononline

SU 6278-2

Tomáš Klus

KAREL KRYL 70

ANETA LANGEROVÁ, TOMÁŠ KLUS, MICHAL HRŮZA, XINDL X, DIVOKEJ BILL A MARKÉTA IRGLOVÁ VZDALI HOLD LEGENDĚ! ZÁZNAM VZPOMÍNKOVÉHO KONCERTU Z PRAŽSKÉ LUCERNY VYCHÁZÍ V KOMPLETU CD+DVD

Michal Hruza

Aneta Langerová

Letošní dvojí životní výročí legendárního písničkáře Karla Kryla (1944–1994) připomenul dne 8. dubna 2014 koncert v pražské Lucerně! Z iniciativy Českého rozhlasu – Radiožurnálu, ve spolupráci s vydavatelstvím Supraphon a s odborníky na Krylův odkaz se podařilo oslovit atraktivní mladé interprety, pro které jsou ty legendární písničky důležitou součástí jejich hudební paměti. Záznam jedinečného večera vyšel 24. října 2014 na digitálních servisech, jako jsou např. iTunes nebo Supraphonline. Kompletní set CD+DVD bude k dispozici u všech dobrých prodejců od 31. října.

Beznadějně vyprodaná Lucerna byla zvědavá na nové verze skladeb s nepochybným puncem kultovnosti. Za podpory vlastních kapel, ale také v aranžích Petra Maláška a za doprovodu Epoque Quartetu, se postupně představili Projekt Salome, Xindl X, Michal Hruza, Aneta Langerová,

Divokej Bill, sestry Irglovy a Tomáš Klus, tedy ti, kteří k úspěšnosti rozhodně nepotřebují berličky cover verzí, ale souhlasili s účastí na projektu kvůli svému opravdovému vztahu ke Krylovi. Od pietního podání s harfou přes výborně padnoucí ironii, účinný poprockový sound, skvěle prolnutí s intimními texty, jen zdánlivě nepředstavitelnou osmihlavou jízdu a moravskou vokální křehkost až k obdivem rozechvělému písničkářskému vyznání to bylo důstojné, nepředstírané, překvapivé, kvalitní.

Iniciátor a také moderátor koncertu Petr Král k tomu s odstupem dodává: „Byla to radost i obava zároveň. Všichni zúčastnění si uvědomovali, že zacházíme s velmi osobitým a křehkým materiálem, který je mnohými lidmi vnímán jako nedotknutelný. Na druhou stranu nám bylo líto, že Krylovy písně v původních verzích hledají k novým, mladším posluchačům cestu jen obtížně. Proto

jim vdechli novou podobu interpreti, kteří na Krylovi nejen vyrůstali, ale zároveň jsou hudebně natolik vyzrálí, že jeho dílu uměli vetknout svůj osobitý, současný styl. Atmosféra ve vyprodané Lucerně nás utvrdila v tom, že se to povedlo.“

Všichni přítomní diváci (včetně vdovy po Karlu Krylovi paní Marlen) a posluchači Radiožurnálu ocenili tento koncert velmi vysoko a vy máte nyní šanci přesvědčit se, že zcela právem. Komplet CD a DVD – tedy audio i vizuální záznam přináší dvacítku skladeb (a závěrečný zpěv Lucerny s Krylovým Andělem) jako vítané ohlédnutí i nadějnou vizi. Krylovy písně – v originálních verzích zajisté zcela nezapomenutelné – tu nastoupily příští život v podání těch, kteří nemají osobní zkušenost s rokem 1968 a s následnou normalizací a v listopadu 1989 byli ještě dětmi. Přesto písně Veličenstvo Kat, Znamení doby, Bratříčku, zavírej vrátka, Nevidomá dívka, Karavana

mraků, Jeřabiny nebo Pieta dávají v jejich provedení dalším posluchačským generacím šanci, aby Karla Kryla objevily a nikdy na jeho odkaz nezapomněly; tento neopakovatelný koncert tak dokonale splnil účel.

SU 6275-2

Supraphonline

BAROMANTIKA V HODINĚ SMRTI: NEBÁT SE TEMNOTY

Lenka Dusilová, Patrick Karpentski, Viliam Béreš, Beata Hlavenková a Martin Novák – to je Baromantika. A to je i nové album nazvané V hodině smrti. Je dílem vyzrálých osobností, ať už jde o autorství jednotlivých skladeb nebo jejich interpretaci. Je to album hodně upřímné. Koneckonců – rodilo se mimo jiné v době těhotenství a porodu duše Baromantiky Lenky Dusilové.

O desce si povídám právě s Lenkou a taky Beatou Hlavenkovou. Jak samy „holky“ říkají, album mimo jiné – a možná hlavně – zachycuje přerody a transformace v jejich životech.

Takže muzikantský přechod k vážným tématům života a smrti?

L. D.: Nad vážnými tématy uvažujeme už dlouho, a smrt k takovým tématům patří. Názvem desky chceme vyjádřit mnohovrstevnost života. A k tomu symbolicky patří i naše osobní transformace, opouštění starých míst. To, o čem mluvíme, může být i porod: něco starého zemře a začíná nový život. Například. Je toho samozřejmě víc.

B. H.: Smrt je pro nás zásadní součástí života. Život a smrt – to je jako černá a bílá, protipóly našich prožitků. Smrt může znamenat zavření nějakých dveří a otevření jiných, tedy ukončení nějaké etapy a přerod v něco jiného. K tomu právě může patřit i ten porod, to je taky hraniční věc. Vždyť

při něm může žena třeba i zemřít. Shrnutí: smrt se snažíme vnímat jako pozitivní věc a nedílnou součást života. Dnes se smrt z našich životů vytěšňuje, nemluví se o ní, nepřemýšlí se nad tím, co přijde po ní.

L. D.: Přemýšlíme o tom, od čeho se smrt odvíjí a jak do života zapadá. Osobně se cítím být ve středu života, přichází krize středního věku a to se dost odráží v životech všech nás z Baromantiky. Jde svým způsobem o generační výpověď.

Jak se u vás projevuje krize středního věku

L. D.: U mě docela pozitivně! Hněj jsem si vyžrala už v předešlém životě, vlastně v několika životech. Teď mám krásné období. Pořád je co řešit, ale v současnosti je mi dobře, mám krásného syna a to mi, možná překvapivě, přináší radost. Vždycky jsem se toho totiž bála. Navíc máme radost z muziky, kterou s kapelou děláme. Z toho, co jsme vytvořili.

Prostě se raduju z toho, co dělám, a to je nejvíc, co může být.

Takže vlastně žádná krize; spíš jakýsi časový terminus technicus

L. D.: Jsem fascinovaná poslední dva roky tím, jak na sobě vnímám, že přirozené zákonitosti dokonale fungují. Ale nepustí člověka k sobě samému, není-li tomu otevřený. Jde taky o shrnutí toho, co všechno jsme prožili za poslední rok a půl. Když se člověk ohlíží, vždycky tam nějaké krize jsou. Z toho se ale člověk nesmí podělat. Musí to přijmout a zpracovat. A pak ho to posune někam dál.

B. H.: Já ještě ve středním věku nejsem a tak krizi neprožívám. (smích) Naopak – prožívám asi nejspokojenější období života. V hudební kariéře mám úžasné období, současně mám skvělé děti, žiju v místě, kde není válka a můžu svoji muziku předávat dál. A v takovém období může člověk i tu smrt vnímat z jiného, zajímavého úhlu pohledu. Nebo-

jím se jí, ale přemýšlím nad ní a zaujímám k ní určitý postoj.

Vaše nová deska mi připadá o něco temnější, než předcházející alba Baromantiky. Cítíte to taky tak?

L. D.: Každý to asi cítí jinak. Na nové desce jsou i temnější zákoutí, to je jasné, veskrze ji ale jako temnou nehodnotím. Naopak – cítím z ní pozitivní hodnocení toho, co se kolem mě děje. I když v některých místech, třeba v písni Duša moja, pracuji s temnějšími, možná až nepřijemnými hudebními krajinami. Ono to prostě zapadá do toho, co má člověk občas v hlavě skrze ten bláznec okolo.

B. H.: Jsme v Baromantice čtyři autoři, kteří se aktivně zajímají o hudební dění ve světě. Vstřebáváme různé cesty a to, co máme naposloucháno, si v sobě neseme. Každý si ale hledáme vlastní cestu, nic nekopírujeme. Občas je to temnější, občas méně temné. ►

Foto © 2014 Adam Holý

Na albu V hodině smrti se, asi poprvé, autorsky podílí celá Baromantika!

L. D.: Je to spoluautorská výpověď. Každý přinesl svůj střípek do mozaiky. Několik měsíců jsme se bavili o pojetí a pointě nahrávky, a všechno to dostalo jasnou konturu třeba i mým porodem. Věci, které se děly,

do sebe dost zapadaly. Vstřebované události jsou taky ingredience s kterými jsme pracovali.

Desku V hodině smrti jste uvedli citátem z knihy Carla Gustava Junga. čtete jeho díla, případně podobnou literaturu

L. D.: Nejsem ten typ, který by stu-

doval psychologickou literaturu, ale v jednom zásadním momentu mého života mi Jungova kniha hodně pomohla. Motala jsem se v situacích, kdy jsem cítila, že musím být sama sebou a opustit místo, kde jsem. Jung mi dal sílu projít tmou.

B. H.: Nedávno jsem pročetla knihu Temné noci duše od Thomase

SU 6252-2

Moorea. To je velice silná výpověď, ze které člověk může hodně vytěžit v temných obdobích. A teď čtu Sílu pozitivního myšlení. Všechno to spolu krásně souvisí.

Na albu zní několik jazyků: čeština, slovenština, angličtina, polština. Souvisí to s původem autorů jednotlivých písní?

B. H.: Píseň Archivní má slovenský text, a já mám slovenské kořeny. Pocházím ze Slezska, tudíž jsem používala dialekt hodně spojený s polštinou. Slovensky jsem mluvila dřív než česky. česky jsem vlastně začala mluvit až nejposledněji. K polštině – Lenka zpívá polsky od desky Eternal Seekers, kde nazpívala text Bogdana Trojaka. Na poslední desce pak text Dorky Barové, a na téhle nové je Dorka taky zastoupená. No a Justin Lavash je Angloameričan, se kterým spolupracujeme už delší dobu.

L. D.: No a neuvěřitelněji z mých úst zní samozřejmě čeština. (smích)

Stejně jako minulé „živé“ album, má i deska V hodině smrti velmi zajímavý obal.

L. D.: Je svým způsobem podobný, rozostřený. Od první Baromantiky spolupracujeme s výtvarníkem hyperrealistou Michalem Ožibkem. Zabývá se též designem a grafikou. Tomu svěříme obaly našich desek.

Přišlo na svět opravdu zajímavé album!

L. D.: Myslím si, že tahle deska je vyvrcholení tvůrčího setkání čtyř silných autorů, našich tvůrčích možností. Vyzpívali jsme na turné a ukáže se, jak bude naše kapela fungovat dál. Hodně to bude záležet i na poptávce. Dnešní doba není pro takové složité projekty, jako jsou ty naše, jednoduchá. Co jsme chtěli říct, to bylo řečeno, a dál to necháváme osudu.

Supraphononline

SU 4180-2

PAVEL ŠPORCL GIPSY FIRE

Váše Gipsy Way z roku 2008 je velice úspěšné – je to asi nejprodávanejší ze všech vašich CD. Kromě domácích pódii jste pak s velkým úspěchem tento projekt představil na koncertech nejen po celé Evropě, ale také v Číně... Cím tento program tak okouzluje české i zahraniční publikum?

Zkuste se zeptat přímo posluchačů (smích). Myslím, že je velmi láká spojení bílého a klasicky vystudovaného hudebníka s cikánskými muzikanty. I repertoár je zajímavý: koncertní a svým způsobem pro obě skupiny netradiční. Hrajeme temperamentní skladby cikánské vroucí krve, které se líbí, které lidi zvedají ze sedadel. A v neposlední řadě nás společné koncerty a vystoupení baví, což je na nás velmi vidět. Společně s návštěvníky si z koncertů odnášíme radost. Jsme dobří pozitivní energií.

Nyní vydáváte – pod názvem Gipsy Fire – druhé CD s cikánskou kapelou. Je to pokus podruhé vstoupit do téže řeky?

Samozřejmě, že námět je podobný. Ale nebojím se v tomto případě vstoupit do téže řeky. Album Gipsy Way jsme natočili před pěti lety a za tu dobu jsem s tímto repertoárem odehrál více než 220 koncertů doma i ve světě. Sžil jsem se s ním neméně stejně jako s klasickou hudbou a tak přirozeně vyplynulo, že je třeba rozšířit repertoár s cikánskou tematikou. V nové nahrávce Gipsy Fire jsem se daleko více angažoval jako aranžér a skladatel. Nový projekt je oproti

původnímu programu daleko více na mých bedrech. A tak to má u primáře být.

Můžete tedy více přiblížit repertoár nové nahrávky? V seznamu skladeb jsou i odkazy na velké cikánské houslisty, Jánose Bihariho a Bélu Babaie...

Nová nahrávka je pro mě coby houslistu daleko náročnější než ta původní. Některé tituly jsou opravdu velice technicky obtížné a v ničem si nezadáji s Paganiniho skladbami. Do alba jsme zařadili nejen skladby velkých cikánských houslistů, ale též selekce filmových melodií či maďarských čardášů. Bude to tedy takový mix stylů, jejichž společným jmenovatelem jsou cikánská témata. Věřím, že si posluchači skutečně vyberou.

Zdá se, že vás zaujalo i skladatelské řemeslo; tohle je po skvěle přijatém albu My Violin Legends druhý supraphonský titul, na který jste zařadil i vlastní skladbu.

Mám skutečně velkou radost z toho, jak dobře byla nahrávka My Violin Legends přijata po celém světě. Stále se totiž snažím dobře reprezentovat českou kulturu a historii. Taková práce má pro mě smysl. Nahrávka sestává ze skladeb českých houslistů minulosti. V souvislosti s tím jsem si opět uvědomil, že houslisté sami sobě často psali skladby tak říkajíc na tělo, které je přežily a hrají se dodnes: počínaje Vivaldim, přes Paganiniho, Wieniawského i našeho Jana Kubelíka. Chtěl jsem

v této tradici pokračovat. Začal jsem skládat vlastně již pro svůj popový projekt Sporcelain v roce 2012 a od té doby pokračuji dál. Již jsem zmínil fakt, že na připravovaném albu Gipsy Fire, vychází některé skladby cikánských houslistů ze stylu Paganiniho. V návaznosti na to jsem složil titulní skladbu Gipsy Fire, která je velmi virtuózní. Vložil jsem do ní vlastní pocity a inspirace, které jsem získal a nasál za oněch pět let, během kterých jsem odehrál velké procento koncertů s cikánskými muzikanty.

Jak se Vám hraje v cikánské kapele? To se nepodaří mnohým „gadžům“, aby ho cikánští muzikanti vzali za svého...

Kluci z kapely vždy s nadsázkou říkají, že jsem „jejich“ (smích). Je radost hrát s partou kamarádů, které naše společná vystoupení baví. Gipsy Way Ensemble je vlastně mojí cikánskou kapelou. Hrajeme v obsazení: Nikola Sléz – housle, Tomi Vontzsemu – cimbál, Zoltán Sándor – viola a kytara, Ján Rigo – kontrabas. Všichni členové kapely jsou skvělí muzikanti. Patří k nejlepším cikánským hudebníkům a nebojí se vystupovat před tisícíhlavým davem. Mám od nich podporu a mohu se na ně na pódiu spolehnout. Myslím, že se společně skvěle inspirováme a velmi respektujeme.

Proč jste se rozhodl pro živé nahrávání koncertů? Není studiové nahrávání přeci jen jistější?

Samozřejmě jsme o tom s produ-

centem alba Matoušem Vlčínským i kapelou debatovali. I předchozí nahrávka Gipsy Way byla pořizena jako live záznam z koncertu v pražské La Fabrice. Vyhodnotili jsme, že byla tak úspěšná právě i díky živé atmosféře a pozitivním reakcím z publika, které jsou na ní zvěčněny. Toto jsem chtěl docílit i pro CD Gipsy Fire. Zvolil jsem sám sobě tu obtížnější variantu a šel do určitého rizika. Myslím si, že emocionální atmosféra v hledišti je pro interpretaci cikánské hudby i pro samotné cikánské hudebníky velmi důležitá. A ta byla při natáčení CD Gipsy Fire v holešovickém Kulturním zařízení Domovina úžasná. Věřím, že se nám live záznamy v důsledku toho všeho povedly.

Máte s tímto novým projektem v plánu i další koncerty?

Určitě. S každým novým albem vyjždím na tradiční předvánoční turné po České republice. V rámci něho album představím na devíti velkých koncertech. Plánované máme i další vystoupení v zahraničí. V nadcházející sezóně projeví o tuto nahrávku a její koncertní provedení velký zájem v USA. Tak doufám, že se i tam s tímto repertoárem v dohledné době vypravíme.

Supraphonline

OLYMPIC

PŘESNĚ PO ROCE VYDÁVÁ NOVÉ ALBUM SOUHVĚZDÍ DRSŇÁKŮ!

Druhý díl albové trilogie Olympiku „Souhvězdí“ pokračuje s drsňáky. Album vychází 31. 10. 2014 – přesně rok od vydání „Souhvězdí šílenců“.

Skupina Olympic ve studiu Pro-past pilně natáčela nové album Souhvězdí drsňáků již od konce srpna do poloviny září. A tentokrát to nebude žádný „čajíček“.

Petr Janda sám k albu říká: „Bude znít, alespoň doufám, velmi odlišně od všeho, co jsme kdy udělali. To je zásadní záměr. Bude i drsnější...“

Tentokrát by drsnáci ukazovali na hard rockovou jízdu, které by byl Olympic schopen, ale nakonec tuhle cestu zvolil jen v několika případech, například v písních Leguán nebo Muzikál.

Tak či onak je to nepochybně rockověji znějící deska, s minimem akustic-

kých nástrojů i zábavně zarputilými riffy, zahájená a capella popěvkem a doplněná několika vsutku funkčními baladami (např. Němá), především však tažená různými kytarovkami. Nechybí ovšem třeba ani Tancovačka, song s berkovským klavírem mile připomínající období Želvy či Rosomáka, navíc doplněný notoricky proslaveným samplem.

Hodně skladeb je svižnou příležitostí pro výborně šlapající rytmiku Broum/Vajgl, Valentovy dobře dávkované klávesy a „Djanga“ Jandu s kytarou u mikrofonu plus. Muzika je výhradně Petra Jandy, o texty se podělil s Alešem Brichtou, Ondřejem

Fenclem, Pavlem Chrastinou, Vlastimilem Henychem, Eduardem Krečmarem a Karlem Šípem. Ti vnesli na album rozličně „drsnou“ tematiku, od úspěšné obrany rockera proti pádícím létům přes možnou fackovačku se sokem v milostném zeli až po klukovského kamaráda kriminálního.

Petr Janda píše, hraje a zpívá písničky přiměřené věku a zkušenostem, kam se vejdou vzpomínky na šedesátá léta, proježděné dny, propálené noci či lásky minulé i současné.

Tohle je prostě Olympic: vždy okamžitě poznatelný, stále hodný obdivu, nově spokojeně energický.

SU 6242-2

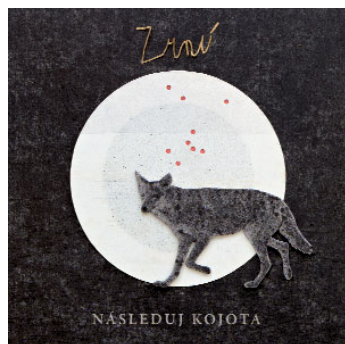

Supraphonline

KAPELA ZRNÍ NÁSLEDUJE KOJOTA

Dvanáct písní, které propojují realitu s jinými světy vědomí, nevědomí a fantazie; takové je nové album kapely Zrní. Ale nebojte se, nejde o žádnou psychedelii. Od Zrní jsme zvyklí na kvalitní muziku s výbornými texty, a na albu *Následuj kojota* tomu není jinak. Skupina zpívá o tom, co prožívají její členové. A tudíž o tom, co prožíváme my všichni. A věřte: poslouchá se to hezky.

8590233004095

Z reklamní charakteristiky alba by se mohlo zdát, že jste dali na okultní nebo psychologickou literaturu. Čtete podobné knihy?

Na nic jsme se nedali. (smích) Ale je nám vlastní zkoumat, co je pod povrchem, hledat a vnímat svět intenzivně a hravě. Baví nás i jiné, než jen suše vědecké a materialistické pojetí světa. Tahle naše nová

deska je takovou cestou do vlastního nitra a zpátky. A nitro člověčí, to osobní, je totožné i s nitrem celkovým. To téma se objevilo na cestách do nočního lesa, kde jsme hledali to tichý místo, odkud se vynořují světy, představy, odkud prýští nápady, třeba i hudba, ale i realita, kterou žijeme.. Někdy je těžké rozeznat a oddělit od sebe, co je vlastně realita, co představa, někdy to splývá, často je to jenom o pohledu a přístupu ke světu.

Setkali jste se v lese někdy s kojotem?

Jasně! Několikrát. Především náš zpěvák, kterého kojot dvakrát sežral.

Máme my, posluchači desky, následovat kojoty?

Určitě! Doporučujeme. Občas vyjít z domu opačným směrem, než obvykle, dojít na kraj města, zastavit se a poslouchat, co se ozývá a odkud, koukat kolem, kde to vlastně jsem? Tady to neznám! Šťourat se prstem v hlíně, výt na měsíc..

Říkáte, že jste přírodní lidé; jak se to projevuje?

Příroda je nám prostě blízká. To snad většině lidí ne? Možná i proto, že jsme z Kladna, tak nás to do ní táhne ještě malinko víc. Rádi se touláme, rádi cestujeme, vandrujeme. Cítíme v přírodě klid a moudrost. Ta surovost, která je ale zcela harmonická a neagresivní – zabíjení a požírání se a hnití a kvetení a rození. Příroda je přirozená a to je inspirativní. Člověk je venku v kontaktu s něčím hlubším. A mimo jiné právě tehle pohled nás v kapele lidsky spojuje.

Na albu se opakuje téma moře. Je vám nějak zásadně blízké?

K moři jezdíme moc rádi. Setkání s ním je magické. Jak je staré a velké a šumivé. Většinu roku běháme po pláži a hrabeme v písku tunýlky. (smích) Ba ne.

No a na desce je moře symbolem něčeho, o čem lidé sní. Třeba kladenští bezdomovci, sedí opilí na lavičce na sídlišti a koukají na slunce, jak od nich letí nad moře zářit, zatímco oni

zůstanou tady dole ve tmě. No a tak zavřou oči a odletí s tím sluncem. A fakt odletí? Takové kombinace reality s představami nás baví a na desce se vyskytují.

Při nahrávání alba *Následuj kojota* jste se prý mimořádně odvážali!

No hodně jsme si s tím tentokrát vyhráli, vyblbli jsme se, celý ten proces vytváření téhle desky byl hodně zábavný. Moc jsme si to tvůrčí období užili. Jako malí kluci při stavění bunkru. Ale trvalo dlouho, než se nám povedlo se do toho kreativního víru dostat. Než jsme našli cestu, kudy se tentokrát ubírat. Do té doby to moc sranda nebyla. (smích) Ale nakonec jsme nahráli sedmnáct písníček.

Na desku se jich ale vešlo jenom dvanáct...

Když jsme po minulé desce a všech těch koncertech konečně měli čas na vymýšlení nových písniček, zjistili jsme, že se až na pár vlastovek pohybujeme pořád v podobných kolejkách. ►

Chtěli jsme se někam pohnout, aby nás to dál bavilo. To se zlomilo až asi půl roku před nahráváním. Najednou to začalo jiskřit a objevovat se něco nového. Zřejmě nás vybudil blížící se termín. Začali jsme víc zvukově a nástrojově experimentovat, začleňovat zasmyčkové zvuky nachytané venku... třeba jsme šli po lese, viděli hromadu klád, tak jsme je zdvihali, házeli o sebe a nahrávali zvuky jejich nárazů. Pak jsme to sestříhali, vyrobili z toho základní beat jedné z písniček. Bylo to fakt zábavné a vzrušující. Nutno říct, že na výsledku má velký podíl i producent desky Ondřej Ježek, s nímž jsme natáčeli.

On má asi na výsledném zvuku zásadní podíl!

Určitě. On dal desce charakteristický zvuk. Pochopil, o co nám jde a podtrhl to. S Ondřejem se nám skvěle pracuje. Má ohromný cit a také jeho pohled zvenčí je strašně přínosný. Navíc si s ním lidsky rozumíme, což je pro nás zásadní. Ondřej byl při nahrávání šestým členem kapely.

Bylo bolestné pak některé písničky vyřazovat?

Au, to bylo hodně bolestné! Když jsme všechny písničky nahráli, dávali jsme je různě k sobě a zkoušeli, jak by spolu fungovaly. Takhle jsme tvo-

řili x možných playlistů desky. Až se nám o tom zdály strašidelné sny, kdy na vás útočí playlisty a kulí oči! Nakonec ale přišel Ondra Ježek s playlistem svým a postavil nás před hotovou věc. Jeho výběr a pořadí písniček bylo úplně jiné, než jsme kdo plánovali. Někteří z nás se s tím těžce srovnávali a srovnávají s pár maličkostmi dodneška. Ale zachránilo nás to. A s odstupem jsme rádi, že jsme Ondřejovi důvěřovali.

Co bude s těmi vyřazenými písněmi?

Všechny písničky, na které se teď na CD nedostalo, se objeví na vinylové verzi alba, kterou vydáme v prosinci. Bude to dvojinyl, kde bude celý svět, jak jsme ho v tom kojotím období objevili a zaznamenali. Moc se na to těšíme.

Vinyly jsou v poslední čím dál tím víc v oblibě. Přitom vy je, jako mladí lidé, asi ani nemůžete pamatovat...

Jéje, pamatujeme si je! A máme na ně úžasné dětské vzpomínky. Poslouchali jsme z nich jak pohádky, tak později třeba Beatles, Rolling Stones, Dylana – objevovali jsme první hudební lásky. To byla doba!

Elpíčka mají třeba i výhodu větších obalů. Obrázek na nich může být čitelnější, s vícem detailů.

Přesně. I obrázek na obalu našeho nového cedéčka je zmenšenina. Na vinylu bude líp vidět a bude to úžasné. Autor obalu, výtvarník Aleš Fulín, si to rozhodně zaslouží. On hodně pracuje s detaily, hodně pracuje ručně. I třeba celá zadní strana bookletu, včetně názvů skladeb, je ručně rytá. Na větší ploše to o to víc vynikne. Aleš k tomu přistupuje velmi podobně jako my. Hraje si s tím, vkládá do toho tu energii ruční práce. Moc se nám líbí, co dělá.

Mám pocit, že album Následuj kojota není na kulisový poslech; člověk musí jednotlivé písničky poslouchat opravdu poctivě, aby je plně vstřebal!

Asi to tak je. Hudba je komunikace. Jak mezi námi samotnými, tak mezi tím, kdo ji vysílá a tím, kdo ji zachycuje, poslouchá. Vzniká nějaká vazba, dialog. Až pak to dává význam. Je pravda, že tahle deska je trochu zadumaná, vyžaduje spolupráci. Člověk se do ní musí vnořit, aby to fungovalo, a asi u ní nejde snadno žehlit nebo opravovat motorku. (smích)

Na Wikipedii se píše, že je Zrní folkrockovou kapelou. Souhlasíte s tím?

Nemáme ty škatulky moc rádi. Téměř veškerá muzika, která nás baví

a oslovuje, se škatulkám vymyká. Jakákoli osobní výpověď je přirozeně svérázná a většinou z podstaty věci neomezená striktními mantinely žánru. Hledá si vlastní. My si bereme ze všeho něco, do té míry, do jaké nám to přijde tak nějak sexy. Hudebně jsme určitě někde blízko folku, popu, rocku, elektronice, ambientu. Pokud máme nějaký název, nějakou škatulku zvolit, říkáme tomu, co hrajeme: „něžný artbrut, kladenské uhelnej zen“.

Jaké to je být kladenskou kapelou? Netáhne vás to do Prahy?

Všechno má svoje. Naše jistá izolovanost je do určité míry výhodou, do určité míry nevýhodou. Díky speci-fičnosti a izolovanosti Kladna jsme si vytvořili vlastní svět, snad osobitý rukopis, i proto, že na nás nepůsobí tak široké spektrum vlivů a lidí, jak by tomu bylo a je v Praze. Zároveň jsme tím na druhou stranu jistě v něčem omezení. Tím se ale netrápíme. A hlavně, díky Kladnu jsme se potkali. Museli jsme na sebe logicky v tak malém městě narazit, což by v Praze bylo asi nemožné. Za to jsme městu vděční. Kladno je kladné.

Supraphonline

RUDOLF BRANČOVSKÝ KAŽDÁ PÍSNÍČKA SI SAMA ŘEKNE, JAK MÁ VYPADAT

Kapela Poletíme? je tu s dalším albem. Zase originálním, vtipným i závažným, a hudebně, jak jinak, velmi zajímavým. Prostě s albem, které si nepustíte jenom jednou. Turbošansón (název desky je opravdu příhodný!) bude zřejmě u vás doma nebo na nejednodušších večírcích hrát pořád dokola. Takže škrtněme otazník v názvu skupiny a leťme! Pilotem, letuškou i stevardem nám je frontman kapely Rudolf Brančovský.

O kapele Poletíme? se mluví jako o jedné z nejzábavnějších skupin české pop music. Souhlasíte se tím?

Rád bych se tím souhlasil, protože se ze všech sil snažíme o to, aby to tak bylo. Víte, mě láká balit důležité věci do vtipného hávu. Dělat hudbu tak, aby mě to samotného těšilo. Když napíšu písničku, která mě rozesměje, řeknu si: to je dobrá cesta! Ale nechci, aby to vyznělo, že produkujeme zpívané vtipy. To zase ne.

Napsat dobrou komedii je prý těžší, než dobrou tragédii; platí to i o vtipných písničkách?

To úplně neumím posoudit. Naše skupina je taková, jaké písničky píšu. Humor mi přijde jako důležitý komunikační kanál. Lidi se tak otevírají. A já mám rád lidi, kteří mě rozesmějí. Záležitosti, které mě rozesmějí, mě taky víc otevrou. A pak jsem schopen se na věci dívat jinak. Na naší nové desce ale nejsou jenom vtipné písničky. Vyjadřuju se ale tak, že někomu může připadat vtipné i to, co myslím vážně.

Vtipnost tedy není tím hlavním, na co myslíte, když začínáte pracovat na písni...

Není, a ani nechci, aby vznikl dojem, že vtipnost je tím hlavním kritériem. Ale: chci se u práce

POLETÍME?

SU 6271-2

a u hraní bavit a kapela se u toho chce bavit taky. No a když to takhle funguje, baví se i lidi. Navíc hrajeme většinou v durových tóninách, lidi si při naší produkci můžou zatancovat, jsme prostě kapela k vyblbnutí. Ale současně máme písničky k detailnímu poslechu, ze kterého vyplyne, proč jsem to nebo ono takhle myslel.

Třeba i to, proč v písničce Hadi nečasujete slovesa?

Kdybych v ní časoval správně, asi by to byla obyčejná písnička. Schválně jsem ale chtěl napsat písničku, která popírá českou gramatiku. Koneckonců – tohle lidi chytá za uši a pak si to lépe pamatují.

Mění se postupem doby vaše publikum?

Roste. Ve všech smyslech toho slova. To mě vzrušuje a současně baví. A to je taky důvod, proč jsme se spojili se Supraphonem. Ti, kteří se

o tenhle druh hudby zajímají, už o nás vědí. Teď chceme oslovit další, otevřít naši muziku i těm, kteří se k ní doposud nedostali nebo na ni neměli čas. Naše publikum přitom není vyhraněné. Máme úspěch jak na folkových pódii, nedávno jsme třeba hráli na jednom festivalu mezi Frantou Nedvědem a Žalmanem Lohonkou, tak i na pódii rockových. Třeba v Trutnově. Naše hudba může oslovit lidi napříč věkem i napříč žánry, od metalistů po folkáče. Takže teď se těším na to, co bude dál.

Před nedávnem jste prohodil, že se máte moc rádi na to, abyste jako kapela hráli jazz. Jak jste to myslel?

To měla být vtipná replika s pravdivým pozadím. Jazz je vlastně složitá sofistikovaná hudba. Kdybych ho náhodou uměl hrát, jako že neumím, tak by to všechno bylo jiné. Naše kapela by byla jiná, a naše písničky taky. V muzice Poletíme? se samozřejmě objevuje i ten jazz, ale jazzmani by nás asi hnali!

Takže jste vlastně nadžánrovou kapelou!

Každá písnička si sama řekne o hudební tvář i text, o to, jak bude pojata. Některé naše písně i ve své třebas punkové podobě inklinují ke country, jiné zase k jazzu, další k romantismu. Každé to sluší jinak.

Texty písniček vašeho nového alba opět zaznamenávají skutečné události skutečných lidí...

V těch písních skutečně popisují

příběhy, které se staly mně nebo mým kamarádům. Události ani postavy nejsou vymyšlené. Příklad: na desce je písnička nazvaná Černá Hana. Ač tomu málokdo věří, tahle ženská opravdu existuje!

Co tomu všichni ti, kteří se ve vašich písních najdou, říkají?

Většina písniček se týká mě samotného, a všichni ti ostatní, kteří se v těch písních vyskytují, to vědí. Zatím mě nikdo nezmátl.

Vaše nové album se jmenuje Turbošansón. Hrajete tedy tak trochu divoké šansony?

Šansony to vlastně nejsou. Jako kapela hrajeme ty písničky rychle, po našem, někdy humpolácky. Turbošansón je vlastně protimluv. Šansón chápu jako jemnou píseň s hlubokou výpovědí. Hluboká výpověď v našich písních je, ale ta jemnost někdy chybí.

Velký úspěch máte v internetovém obchodě Supraphonline; vidíte v téhle cestě budoucnost prodeje hudby?

My jako Poletíme? máme jednu velkou výhodu: naši fanoušci nás mají rádi. Takže si nás najdou i na internetu. Spousta lidí na naši novou desku čekala už dlouho před jejím vydáním, až mi bylo blbý pořád říkat, že ještě není. Teď mi spadnul kámen ze srdce i kvůli nim. A k tomu internetovému prodeji: ano, i tudy se bude budoucí trend prodeje hudby ubírat. Všichni víme, že si lidé stahují muziku třeba do mobilů, a poslou-

chají ji, kde zrovna chtějí. Ani já doma nemám hromady cédéček.

U nového alba máte „na svědomí“ i obal...

K tomu jsem byl lehce donucen, ale teď jsem rád, že to takhle dopadlo. Dřív jsem nikdy nechtěl hudební a výtvarnou stránku jedné věci spojuvat. Myslel jsem si, že by měly zůstat oddělené. V případě Turbošansónu se ale jedno druhého dotklo. Na téhle desce je dokonce písnička Maluju, která je vlastně o mně. Sám sebe v ní odkrývám jako výtvarníka.

Prý se vám na novou desku vůbec poprvé podařilo přenést energii koncertů. Proč to dřív nešlo?

Jde o způsob nahrávání. V tomhle případě jsme měli vynikajícího pomocníka v Ondrovi Ježkovi. On nás nahrával a staral se o věc i producenty. Nic moc jsme si nemuseli říkat, a najednou to tady bylo. Takže opak složitosti sofistikovaného natáčení se složitou technikou, jeden nástroj po druhém. To máte asi tak, jako když si koupíte nějaké drahé značkové oblečení, kouknete se do zrcadla a řeknete si: dobrý, ale mně víc sluší něco méně dokonalého, něco, co je sem tam natržené a trochu ošuntělé. V tom se přece cítím líp!

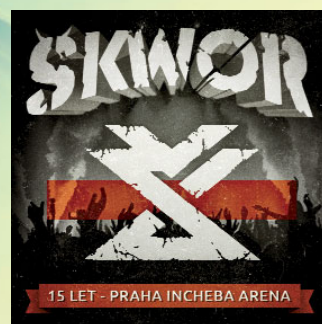
Supraphonline

ŠKWOR

VYDÁVÁ NA CD/DVD ŽIVÁK

15 LET – INCHEBA ARENA

SU 6220-2

Necelý rok po zcela vyprodaném narozeninovém koncertě v pražské Incheba Areně, kterým kapela kromě patnácti let na scéně oslavila také vydání alba *Sliby & Lži*, vychází nyní u Supraphonu na CD + DVD záznam tohoto zatím největšího samostatného vystoupení Škworu. Tento živák kapely, je zároveň předzvěstí premiérového koncertu ve Velkém sále pražské Lucerny. Ten proběhne 14. 11. a bude pro kapelu i fanoušky pověstnou třeshinkou na dortu aktuálního podzimního tour, jež kapela odstartovala v září a čítá celkem sedmáct zastávek.

„Celá příprava výročního koncertu v Incheba areně nám zabrala prakticky rok. Lví podíl na tom má náš manažer Pepé. Byla to pro nás obrovská zkušenost, odpovědnost a samozřejmě velký stres. Vzpomínáme především na to, jak se koncert chýlil do finále, když jsme i přes drobné technické problémy věděli, že všechno dopadlo dobře a že na to budeme my a snad i ty čtyři tisícovky našich fanoušků vzpomínat do smrti,“ vrací se s odstupem k loňskému koncertu bubeník Martin Pelc.

Záznam nabízí průřez dosavadní kariérou Škwor, kteří mají na svém kontě včetně novinky již jedenáct alb (z toho osm řadovek, jedno best of a dva živáky). DVD obsahuje celkem 29 tracků stejně jako digitální podoba alba, CD pak nabízí z kapacitních důvodů o tři stopy méně. Příznivci kapely se tak mohou těšit na víc než vrchovatou porci audia i videa, kde se navíc v roli exkluzivních hostů představí Kamil Střihavka a Gábina Gunčíková.

Nechybí lety prověřené skladby jako *Sraž nás na kolena*, *Vyvolenej*,

Kámen *Vyhlašuju boj* a samozřejmě ani několik songů z loňské řadovky *Sliby & Lži* včetně *Poslouchej* a balady *Síla starých vín*, jejíž videoklip už na YouTube překonal hranici půl milionu zhlédnutí.

Většina ze zmíněných skladeb zaznívá v koncertním provedení i během aktuálního podzimního turné, v jehož rámci se Škwor zastaví v místech, na která se během jarní části turné nedostalo. Dočkají se mimo jiné fanoušci v Liberci (21. 11.) či Ústí nad Labem (22. 11.). Kompletní výčet všech zastávek podzimního

turné najdete na webu kapely.

Vrcholem bude bezesporu v úvodu zmiňovaný koncert ve Velkém sále pražské Lucerny, kde kapela vystoupí v pátek 14. 11. a i vzhledem k místu konání by se měl v mnohém lišit jak od klubových koncertů, tak i od toho, který proběhl loni v Incheba Areně. „Přípravu na koncert v Lucerně jsou v plném proudu a samozřejmě se snažíme, abychom nabídli fanouškům opravdu silný zážitek. Bude to opět v jiném pojetí scény, světelného parku a samozřejmě chystáme i speciální setlist, který nám můžou pomoci vybrat fanoušci prostřednictvím našeho webu,“ dodává k tomu Pelc. Dle aktuálních informací z předprodeje se zdá, že výjimečnosti tohoto koncertu jsou si moc dobře vědomi i sami fanoušci, proto vřele doporučujeme s nákupem vstupenek příliš neváhat.

Foto © 2014 Václav Šlha

Foto © 2014 Jan Švarda

Supraphonline

ZTRACENÉ A ZNOVU NALEZENÉ NAHRÁVKY JIŘÍHO ŠLITRA

Supraphon v pátek vydává na CD dvě téměř neznámá vystoupení Jiřího Šlitra z podzimu roku 1969. Jde o ztracenou nahrávku pořadu Plakala panna, plakala. Můžeme tak po pětáctyřiceti letech slyšet v dobré zvukové kvalitě autentické svobodné umělecké vystoupení jednoho z génů české novodobé historie a napravit tak některé historické chyby.

Na podzim roku 1969 se rozhodl Jiří Šlitr vytvořit pro Československou televizi zajímavý neformální pořad s anonymními mladými lidmi. Šlitr seděl u klavíru, hlouček mládeže jej obklopoval a společně velmi otevřeně a neškrobeně rozprávěli a zpívali písničky z Reduty, Semaforu, Osvobozeného divadla a oblíbené písně Jiřího Šlitra s texty Jiřího Suchého-Hluboká vráska, Černá vrána, Magdaléna a úvodní skladbu, jež dala celému pořadu jméno. Režii měl Jiří Menzel, spoluautorem byl Pavel Kopta.

„Vzniklé dvě půlhodiny, odvysílání však, již po smrti Jiřího Šlitra, měly u publika mimořádný ohlas. Amatéřské zvukové záznamy tohoto Šlitrova televizního vystoupení se pak v letech normalizace staly vzácným pokladem, protože oba pořady televize nejen že nereprizovala, ale přímo smazala. Díky nabídce několika nadšenců a sběratelů – jako první to byl Hyněk Kaněra – se podařilo obě vystoupení zrekonstruovat a skvěle vyčistit,“ doplňuje informace k nově vydávanému titulu producentka Supraphonu Naďa Dvorská.

Letos v únoru jsme si připomenuli 90 let od Šlitrova narození. Před svou předčasnou smrtí o Vánocích roku 1969 stačil tento mimořádně pozoruhodný člověk zasadit do českého uměleckého prostředí nehybnou stopu. V každém oboru, kterému se během života věnoval, vynikl. Jako kreslíř, karikaturista, ilustrátor a scénograf, hudebník, skladatel, zpěvák, autor a herec. Poté, co poprvé jako herec a zpěvák vystoupil v pořadu Jonáš a tingltangl, použil své nemotornosti k nesmírně úspěšnému prototypu zasmušilého komika v buřince a šlích. Ve dvojici s Jiřím Suchým stvořili partnerský tým, jenž patří k vrcholům naší divadelní a hudební kultury minulého století.

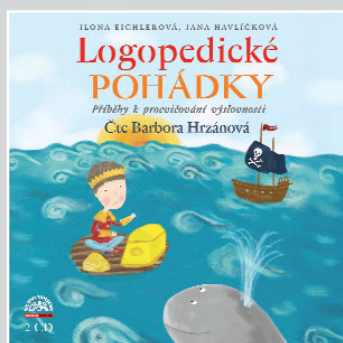

SU 6181-2

BÁRA HRZÁNOVÁ NAMLUVILA LOGOPEDICKÉ POHÁDKY

Autorky Mgr. Ilona Eichlerová a Mgr. Jana Havlíčková vytvořily dětem blízké pohádkové příběhy, a to na nejčastěji procvičované skupiny hlásek. Audiokniha Logopedické pohádky v podání herečky Báry Hrzánové vznikla podle jejich úspěšné knihy a je dalším pomocníkem při procvičování správné výslovnosti. Během logopedického nácviku se postupuje od slabik, slov přes říkanky až k vyprávění. Jestliže dítě zvládá hlásku v říkance, je potřeba upevnit ji v delším celku. Nejvhodnějším textem pro děti tohoto věku jsou pohádky. Audiokniha je určena dětem předškolního a mladšího školního věku (5–8 let), které si osvojují správnou výslovnost. Mohou ji využít logopedi, rodiče i učitelky mateřských škol. V pátek 7. listopadu vychází na CD a zároveň bude dostupná i v digitální podobě na Supraphonline.

SU 6186-2

MAXIPES FÍK SE VRACÍ V AUDIOKNIZE NA 3CD

Supraphonline

Komplet nahrávek Maxipes Fík vychází shodou okolností ve chvíli, kdy nečekaně zemřeli dva z tvůrců – autor Rudolf Čechura a skladatel hudby Petr Skoumal

Autor Rudolf Čechura, výtvarník Jiří Šalamoun, vypravěč Josef Dvořák a skladatel hudby Petr Skoumal se nad Maxipsem Fíkem sešli ve šťastné chvíli, kdy se rodí nesmrtelné dílo. V interpretaci mluvčího obrovského psa, maličké holčičky Áji a jejího rozumného tatínka vytvořil Josef Dvořák jednu ze svých nejpopulárnějších hereckých kreací. Rudolf Čechura, inspirován skutečným bernardýnem, který nehodlal přestat růst, či Jiří Šalamoun kresbami psa, schopného například doskakat na

pružinách svému pánovi pro noviny, nasměrovali seriál k výjimečnosti a Petr Skoumal vše završil skvělou znělkou.

Vedle oblíbených animovaných filmů si v průběhu několika desetiletí našla své místo i audiopodoba stejně úspěšných knižních předloh. „Nikdo jsme na začátku nečekali, že Fík bude mít takový ohromný úspěch. Že vedle večerníčku bude populární i v knížkách a na deskách. Za prodej zvukových nosičů jsem spolu s ostatními tvůrci dokonce získal

desetinásobnou platinovou desku Supraphonu,“ zavzpomínal Josef Dvořák.

Zvukové verze animovaného seriálu Maxipes Fík vznikaly v osmdesátých letech, brzy po uvedení první série tohoto slavného Večerníčku. Nejprve vyšel na desce titul Maxipes Fík, po něm pak Maxipes Fík jde do světa a nakonec Divoké sny Maxipsa Fíka. Všechny tyto tři nahrávky obsahuje i nový komplet 3CD, jenž vydal Supraphon pod výmluvným názvem MAXIPES FÍK – KOMPLET.

SU 4180-2

JIŘÍ VODIČKA VIOLINO SOLO

Ve dvaceti letech vyhrál Jiří Vodička evropskou soutěž Young Concert Artists, o rok později si přivezl stříbro z celosvětového kola v New Yorku. Je sólistou Janáčkovy filharmonie Ostrava, spolupracuje s dalšími vynikajícími orchestry (PKF, FOK ad.) a dirigenty (Bělohlávek, Hrůša, Netopil, Förster). V roce 2012 se stal členem renomovaného Smetanova tria. V šestadvaceti letech patří bezesporu k nejvýraznějším hudebníkům mladé generace, a to nikoli jen ve své domovině. Zvolit si pro debutovou nahrávku virtuosní repertoár pro sólové housle, to vyžaduje notnou dávku kuráže, a především bravurní techniku a muzikalitu. Jiří Vodička je však z těch vzácných úkazů – slyšíte jej hrát Paganiniho a máte bytostný pocit, že není na světě nic snazšího.

Ve vybrané společnosti Paganiniho, Kreislera, Ysaÿe, Ernsta či Bacha se pohybuje s naprostou lehkostí a šarmem. U příležitosti vydání jeho debutového alba jsme mu položili několik otázek.

Jak probíhala příprava na nahrávání vaší debutové desky?

Již před dvěma lety jsem začal přemýšlet o mé první desce, respektive repertoáru, který natočím. V dnešní době, kde všude kolem nás jsou nahrávky, které se často opakují a posluchači si mohou vybrat z mnoha interpretů, jsem chtěl vymyslet něco, co bude trochu jiné a přitom klasické. Vzhledem k tomu, že k mým oblíbeným skladbám vždy patřily technicky náročné sólové skladby, řekl jsem si, že právě toto bude opus jedna mých budoucích CD. Vybral jsem také repertoár tak, aby to byl průřez časovým obdobím od baroka po současnost. Vzhledem k náročnosti skladeb, jsem se připravoval několik měsíců, kdy se postupně dotvářel tracklist.

Byla ve studiu nějaká chvíle, která vás překvapila?

Natáčení alba probíhalo ve třech blocích. Nejvíce si budu pamatovat den 2. dubna 2014 – poslední natáčecí den. Narodila se mi ten den dopoledne dcera Michaela a rovnou

z porodního sálu jsem jel do studia natáčet pro mne novou a asi nejtěžší skladbu z celého alba – Krále Duchů H.W. Ernesta. Vzhledem k náročnosti a tragickému obsahu této skladby mi režisér Milan Puklický doporučoval natáčet v jiný den, ale já byl v takové niterné euforii, že jsem trval na natočení. Až si posluchači poslechnou tuto skladbu z mého nového alba, tak třeba tu mou vnitřní energii vycítí.

Díky pozvání Gidona Kremera na jeho Kammermusikfest Lockenhaus jste měl možnost spolupracovat v roce 2011 s řadou hvězdných hudebníků. Jak na toto období vzpomínáte?

Na koncerty v Rakouském Lockenhausu vzpomínám strašně rád. Gidon Kremer je nejenom fantastický houslista, ale i úžasná persóna. Na svém festivalu shromáždil světovou špičku mladé generace a všichni Ti skvělí hudebníci společně, v různých uskupeních, vystupovali na koncertech po dobu čtrnácti dní. Byla to pro mne velká čest stát na

pódii vedle nich. Vystoupil jsem na koncertech např. s Vilde Frang, Nicolas Altstaedt, Michael Barenboim a mnoha dalšími.

Od roku 2012 jste členem renomovaného Smetanova tria. Co pro vás tato spolupráce znamená?

Při mé sólistické kariéře jsem se vždy zajímal o komorní hudbu. Jak už na festivalu Gidona Kremera, tak již mnohem dříve jsem vystupoval s našimi i zahraničními umělci na společných koncertech. Vystupování ve Smetanově triu mne těší a myslím, že to člověka obohacuje i zpětně na sólových koncertech. Nedávno nám vyšlo naše první společné album a mám z něj velkou radost.

Chystáte k vydanému sólovému debutovému albu i sólové koncerty?

Vzhledem k vydání mé sólové desky se připravuji koncerty se sólovým programem. Nyní jsem absolvoval turné po USA, UK a Bangkoku. U nás mě mohou posluchači vidět například v Opavě, kde budu hrát na koncertě v listopadu. Příští rok se

chystám do Japonska, Číny a Brazílie. Také mě čeká turné s klavíristkou Ang Li, se kterou vystoupím na několika koncertech po České Republice a v USA. Aktuální kalendář a novinky najdete posluchači na webových stránkách: www.jirivodicka.cz.

Supraphononline

SU 4175-2

DIRIGENT TOMÁŠ NETOPILO PŘEDSTAVIL OBJEVNOU PREMIÉROVOU NAHRÁVKU PŮVODNÍ VERZE GLAGOLSKÉ MŠE LEOŠE JANÁČKA

První nahrávku Glagolské mše Leoše Janáčka v původní autorově verzi označované „září 1927“ představili 19. října v budově Českého rozhlasu její tvůrci. Mimořádnou nahrávku realizoval Symfonický orchestr Českého rozhlasu (SOČR) pod vedením dirigenta Tomáše Netopila. Vokálně-instrumentální dílo vychází v podobě, v níž zaznělo při brněnské premiéře. Nahrávku doplňuje další Janáčkovu dílo Věčné evangelium.

„Nevím, proč by nějaká část Janáčkovy autentické hudební výpovědi měla zůstat posluchačům utajena. A proto jsem rád, že jsem se mohl spolupodílet na očištění a oživení tohoto hudebního klenotu hudby 20. století. V původní verzi Glagolské mše vidím tu mimořádnost celého projektu. To je ten čistý Janáčkův jazyk se všemi zvraty v kompoziční technice, který vyjadřuje jeho nespoutanost. Modifikováním kvůli pěveckým nárokům byly tyto tvary rozmělněny, a ten pravý Janáček se z toho nějak časem vytratil,“ říká Tomáš Netopil, který nově

nahrané dílo také uvede živě s London Philharmonic Orchestra v londýnském Royal Festival Hall dne 25. dubna 2015.

Druhá nahrávka alba – Věčné evangelium patří ve světě téměř k neznámým dílům. Jediná supraphonská nahrávka vznikla téměř před 50 lety. Inspirací a librettem Janáčkovu posloužila báseň Jaroslava Vrchlického o středověkém mnichovi Jáchymovi de Fiore, jemuž anděl zvěstoval příchod říše lásky. Janáček na díle pracoval souběžně s operou Výlet pana Broučka do Měsíce. Dokončil jej na jaře 1914, jen několik měsíců

před rozpoutáním světové války. Nová Netopilova nahrávka může pomoci toto pozoruhodné dílo opět vrátit na koncertní pódia.

„Je tam co zpívat, doufám, že bude dílo uváděno častěji, protože si to zaslouží,“ uvedla sopranistka Alžběta Poláčková. Vedle ní ve Věčném evangeliu zpívají tenorista Pavel Černoch a členové Pražského filharmonického sboru. V Glagolské mši účinkují Andrea Danková (soprán), Jana Sýkorová (alt), Tomáš Juhás (tenor) a Jozef Benci (bas).

Úspěšný dirigent Tomáš Netopil v současné době zastává funkci

hudebního ředitele Aalto Theater a Filharmonie v německém Essenu. Od roku 2009 do roku 2012 byl šéf-dirigentem orchestru Národního Divadla v Praze. Jako symfonický dirigent se představil u mnoha českých i zahraničních orchestrů. Jako operní dirigent vystupoval na festivalu v Salzburku, Bavorské opeře v Mnichově a v dalších operních domech.

V České republice vystoupí Tomáš Netopil 1. ledna 2015 na Novoročním koncertu České filharmonie a na nadcházejícím ročníku Pražského jara.

SU 4150-2

Supraphonline

Foto © 2014 Lukáš Kadeřábek